

Sedemdesiat zabudnutých rokov Týru

Jeff Pippenger

2023-08-12

Sedemdesiat zabudnutých rokov Týru

Všetci proroci označujú koniec sveta.

„Každý zo starovekých prorokov hovoril menej pre svoju vlastnú dobu než pre našu, takže ich prorokovanie má záväznú platnosť pre nás. ‚A toto všetko sa im stalo ako predobraz, a bolo to napísané na napomenutie nám, ku ktorým prišiel koniec vekov.‘ 1 Korint'anom 10:11. ‚Nie sebe, ale nám slúžili tým, čo vám teraz zvestovali tí, ktorí vám kázali evanjelium v Duchu Svätom zoslanom z neba; do čoho túžia anjeli nazrieť.‘ 1 Petra 1:12....“

„Biblia nahromadila a zviazala dohromady svoje poklady pre túto poslednú generáciu. Všetky veľké udalosti a vážne deje starozmluvných dejín sa opakovali a opakujú v cirkvi v týchto posledných dňoch.“ Selected Messages, kniha 3, 338, 339.

Všetky knihy Biblie vrcholia v knihe Zjavenie.

„V Zjavení sa stretávajú a končia všetky knihy Biblie.“ Skutky apoštolov, 585.

Záverečné varovné posolstvo pre obyvateľov planéty Zem je označené v Zjavení osemnástej kapitole.

A potom som videl iného anjela zostupovať z neba, ktorý mal veľkú moc; a zem sa rozziarila jeho slávou. A zvolal mocne silným hlasom: Padol, padol veľký Babylon a stal sa príbytkom démonov, útočiskom každého nečistého ducha a klietkou každého nečistého a odporného vtáka. Lebo všetky národy pili z vína hnevu jeho smilstva a králi zeme s ním smilnili a kupci zeme zbohatli z hojnosti jeho prepychu. Zjavenie 18:1–3.

Výraz „Veľký Babylon“ predstavuje rímskokatolícku cirkev a v dvadsiatej tretej kapitole Izaiáša je „Veľký Babylon“ predstavený ako Týrus.

Výrok proti Týru. Kvíľte, lode Tárešiša, lebo je spustošený, takže niet domu ani vchodu; z krajiny Kittím im to bolo zjavené. Mlčte, obyvatelia ostrova, teba, ktorého naplnili kupci zo Sidonu, čo prechádzajú cez more. A po veľkých vodách prichádza semeno Šíchoru, žatva riek je jej dôchodkom; a ona je trhoviskom národov. Hanbi sa, Sidon, lebo more prehovorilo, pevnosť mora hovorí: Nerodila som v bolestiach ani som neporodila deti, nechovala som mládencov ani nevychovávala panny. Ako pri zvesti o Egypte, tak sa budú prudko zvíjať bolesťou pri zvesti o Týre. Prejdite do Tárešiša; kvíľte, obyvatelia ostrova. Je toto vaše plesajúce mesto, ktorého pôvod siaha do pradávnych dní? Jeho vlastné nohy ho odnesú ďaleko do cudziny, aby tam prebývalo ako prísťahovalec. Kto rozhodol takto proti Týru, korunujúcemu mestu, ktorého kupci sú kniežatá, ktorého obchodníci sú vznešení zeme? Hospodin zástupov to zamýšľal, aby poškvŕnil pýchu všetkej slávy a priviedol do pohrdania všetkých vznešených zeme. Rozlej sa po svojej krajine ako rieka, dcéra Tárešiša; už niet opory. Vystrieť svoju ruku nad more, zatriasol kráľovstvami; Hospodin vydal rozkaz proti

obchodnému mestu, aby zničil jeho pevnosti. A povedal: Už sa viac nebudeš radovať, utláčaná panna, dcéra Sidonu. Vstaň, prejdi do Kittím; ani tam nebudeš mať odpočinutie. Hľa, krajina Chaldejcov; tento ľud nebol, kým ho Asýrčan nezaložil pre tých, čo bývajú na púšti. Postavili jeho veže, vybudovali jeho paláce; a on ho obrátil na zrúcaninu. Kvíľte, lode Tárešiša, lebo vaša pevnosť je spustošená. A stane sa v ten deň, že Týr bude zabudnutý sedemdesiat rokov, podľa dní jedného kráľa; po uplynutí sedemdesiatich rokov bude s Týrom ako s neviestkou v piesni: Vezmi gitaru, obchádzaj mesto, ty zabudnutá neviestka; pekne hraj, spievaj mnoho piesní, aby si bola pripomenutá. A stane sa po uplynutí sedemdesiatich rokov, že Hospodin navštívi Týr, a on sa vráti k svojmu zárobku a bude smilniť so všetkými kráľovstvami sveta na povrchu zeme. A jeho obchod a jeho zárobok budú svätosťou Hospodinovi; nebudú zhromažďované ani odkladané, lebo jeho obchod bude pre tých, čo prebývajú pred Hospodinom, aby jedli do sýtosti a mali trvácný odev. Izaiáš 23:1–18.

Sestra Whiteová píše: „Všetky veľké udalosti a vážne deje starozmluvných dejín sa opakovali a opakujú v cirkvi v týchto posledných dňoch.“

Dvadsať tretia kapitola Izaiáša sa zaoberá prorockými vzťahmi Organizácie Spojených národov, pážstva, Spojených štátov a islamu. Aby bolo možné rozpoznať tieto pravdy, musia byť určité symboly v tejto kapitole vyložené Inšpiráciou. Keď sú tieto symboly vymedzené, sled udalostí je pomerne priamočiary. Symboly v tejto kapitole, ktoré je potrebné vymedziť, sú:

Výrok, Týrus, Neviestka, Asýrčan, krajina Chaldejcov, veže a paláce, Taršiš, semeno Síchoru, krajina Kittím, Sidon, mesto kupcov, správa Egypta a správa Týru, kvílenie, dcéra, sedemdesiat rokov, dni jedného kráľa, zabudnutie a rozpadanie sa

Slovo „výrok“ v prvom verši označuje proroctvo o záhube proti kráľovstvu Týru.

Bremeno: H4853 — z H5375; bremeno; osobitne daň alebo (abstraktne) nosenie bremena; obrazne výrok, prevažne súdny výrok, zvlášť spev; duševne túžba: – bremeno, odnieť, proroctvo, X oni ustanovili, pieseň, daň.

Bremeno Týru je jedným z mnohých miest v Biblii, kde je označený konečný súd nad rímskokatolíckou cirkvou. „Bremeno“ podľa používania aj podľa definície je proroctvo, a predovšetkým proroctvo skazy. V Izaiášovi je jedenásť „bremien“ a osemkrát sa toto slovo používa na označenie bremena neseného na pleciah. Tých jedenásť prípadov, v ktorých je slovo „bremeno“ predstavené ako proroctvo skazy, sú: Izaiáš 13:1; 15:1; 17:1; 19:1; 21:1, 11, 13; 22:1; 30:6 a, prirodzene, dvadsať tretia kapitola, kde nachádzame bremeno Týru. Je užitočné položiť všetky Izaiášove proroctvá skazy vedľa seba, aby bolo možné posúdiť, aká mocnosť je predstavovaná v posledných dňoch. Jedenásť proroctiev skazy je ťažké obsiahnuť naraz, preto podám stručné vymedzenie každého proroctva skazy, aby som vytvoril kontext pre dvadsiatu tretiu kapitolu.

V trinástej kapitole je proroctvo o skaze proti Babylonu novodobým Babylonem na konci sveta, ktorým je neviestka Ríma, znázornená aj v sedemnástej kapitole knihy Zjavenia.

A prišiel jeden zo siedmich anjelov, ktorí mali sedem čiaš, a prehovoril ku mne slovami: Pod', ukážem ti súd nad veľkou neviestkou, ktorá sedí na mnohých vodách; s ňou smilnili králi zeme a obyvatelia zeme sa opili vínom jej smilstva. A v duchu ma preniesol na púšť. A videl som ženu sedieť na šarlátovej šelme, plnej rúhavých mien, majúcej sedem hláv a desať rohov. A žena bola odetá do purpuru a šarlátu a ozdobená zlatom, drahými kameňmi a perlami; v ruke mala zlatý kalich plný ohavností a nečistoty svojho smilstva. A na jej čele bolo napísané meno: TAJOMSTVO, VEĽKÝ BABYLON, MATKA NEVIESTOK A OHAVNOSTÍ ZEME. Zjavenie 17:1–5.

Potrebujem trochu odbočiť. Cieľom štúdia proroctva o Týre je napokon zosúladiť prorocké dejiny Spojených štátov s dejinami Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Ukážeme, že vláda Spojených štátov je jedným rohom na baránkovi podobnej šelme zo zjavenia trinástej kapitoly a že protestantizmus, ktorý vyšiel z temného stredoveku, bol druhým rohom. Roh protestantizmu sa stal milleritským adventizmom v bode, keď protestanti Spojených štátov odmietli posolstvo prvého anjela. Keď to bude ustanovené, ukážeme, že dejiny protestantského rohu a dejiny republikánskeho rohu prebiehajú navzájom paralelne a nesú paralelné prorocké charakteristiky. Veď napokon sú na tej istej šelme, čo predstavuje, že oba rohy sú si navzájom súčasné. Uvediem jeden príklad tejto paralely rohov cirkvi a štátu v Spojených štátoch. Oba svojím vlastným spôsobom „zabúdajú“.

Dvadsať tretia kapitola Izaiáša označuje prorocký bod, v ktorom je pápežská moc na sedemdesiat rokov zabudnutá, a počas týchto sedemdesiatich symbolických rokov ľudia zabúdajú na pápežstvo i na to, prečo sa temné veky nazývajú temnými vekmi. Mottom protestantského rohu, keď sa oddelil od katolíckej cirkvi, bolo: Biblia a jedine Biblia. Zabudli, že Biblia nám oznamuje, kým pápežstvo v skutočnosti je. Zabudli na posolstvo uchované v posvätnnej listine, ktorá im bola zverená a ktorej vyznávali, že sú jej neochvejnými obhajcami.

„Tí, ktorí sa stanú zmätenými vo svojom chápaní slova a ktorí nedokážu rozoznať význam antikrista, sa určite postaví na stranu antikrista. Teraz už niet času, aby sme sa prispôbovali svetu. Daniel stojí vo svojom údele a na svojom mieste. Proroctvá Daniela a Jána majú byť pochopené. Vykladajú jedno druhé. Dávajú svetu pravdy, ktorým by mal rozumieť každý. Tieto proroctvá majú byť svedectvom vo svete. Svojím naplnením v týchto posledných dňoch sa samy vysvetlia.“ Kress Collection, 105.

Podobne aj republikánsky roh predstavujúci vládu Spojených štátov mal byť od ľudu a pre ľud, no občania Spojených štátov tiež zabudli na posvätný dokument, ktorý im bol zverený. Týmto posvätným dokumentom je Ústava Spojených štátov a zásadou vlády, ktorá mala byť ustanovená pre ľud, bolo oddelenie cirkvi od štátu. Zabudli na posolstvo Ústavy, ktorá im bola zverená a ktorej sa vyznávali ako obrancovia.

„A nech je pripomenuté, že Rím sa chváli tým, že sa nikdy nemení. Zásady Gregora VII. a Inocenta III. sú stále zásadami Rímskokatolíckej cirkvi. A keby len mala moc, uviedla by ich do praxe s rovnakou rozhodnosťou aj dnes ako v minulých storočiach. Protestanti len málo vedia, čo robia, keď navrhujú prijať pomoc Ríma v diele vyvýšenia nedele. Kým sa usilujú o dosiahnutie svojho cieľa, Rím smeruje k tomu, aby znovu nastolil svoju moc a získal späť svoju stratenú nadradenosť. Len čo sa v Spojených štátoch raz ustanoví zásada, že cirkev môže

používať alebo ovládať moc štátu; že náboženské zachovávanie môže byť vynucované svetskými zákonmi; skratka, že autorita cirkvi a štátu má panovať nad svedomím, víťazstvo Ríma v tejto krajine je isté.

„Božie slovo varovalo pred blížiacim sa nebezpečenstvom; ak sa na toto varovanie nebude dbať, protestantský svet spozná, aké sú skutočné zámery Ríma, až keď bude neskoro uniknúť osídlu. Ona potichu rastie v moc. Jej učenia uplatňujú svoj vplyv v zákonodarných zhromaždeniach, v cirkvách i v srdciach ľudí. Buduje si svoje vznešené a mohutné stavby, v ktorých tajných zákutiach sa budú opakovať jej niekdajšie prenasledovania. Tajne a nebadane posilňuje svoje sily, aby presadila svoje vlastné ciele, keď príde čas zasadiť úder. Všetko, po čom túži, je výhodné postavenie, a to sa jej už poskytuje. Čoskoro uvidíme a pocítíme, aký je zámer rímskeho živlu. Ktokoľvek uverí Božiemu slovu a poslúchne ho, privolá si tým potupu a prenasledovanie.“ The Great Controversy, 581.

Ak si dokážete zadovážiť akýkoľvek slovník vydaný pred rokom 1950 a vyhľadať v ňom „šarlátovo odetú ženu“ alebo nejakú obmenu tohto výrazu zo sedemnásťtej kapitoly Zjavenia, každý jeden z týchto slovníkov vydaných pred rokom 1950 uvádza, že rímskokatolícka cirkev je smilnica zo sedemnásťtej kapitoly Zjavenia. Spojené štáty, dvojrohý pozemský šelma z trinásťtej kapitoly Zjavenia, zabúdajú na svoju minulosť, či už ide o roh protestantizmu, alebo o roh republikanizmu. Obe tieto inštitúcie povstali z protestu proti náboženskej tyranii pápežstva a proti politickej tyranii kráľov, ktorí ju podporovali, alebo, ako hovorí Biblia, kráľov, ktorí s ňou „smilnili“. Skôr než sa budeme zaoberať dvadsiatou treťou kapitolou Izaiáša, stručne podáme prehľad ostatných desiatich prípadov, v ktorých Izaiáš označuje „proroctvo skazy“, lebo všetkých tých jedenásť „bremien“ je práve tým.

Izaiáš trinásť je bremenom Babylona v „posledných dňoch“. Babylon, hoci je v posledných dňoch ovládaný a usmerňovaný Katolíckou cirkvou, pozostáva z troch mocností, ktoré vedú svet k Armagedonu v šestnásťtej kapitole Zjavenia. V proroctve trinásťtej kapitoly o skaze nad moderným Babylonom sú predstavené tri mocnosti: Babylon, Lucifer a Asýria, predstavujúce šelmu (Asýriu), draka (Lucifera) a falošného proroka (Babylon). Asýria a Babylon sú dve pustošiace mocnosti, ktoré Boh použil na potrestanie starovekého Izraela; Asýria prišla prvá a odviedla severných desať kmeňov do zajatia, a potom Babylon odviedol južné dva kmene Júdu.

Izrael je rozptýlená ovca; levy ju zahnali preč: najprv ju pohltil asýrsky kráľ a napokon tento Nabuchodonozor, babylonský kráľ, jej polámal kosti. Preto takto hovorí Hospodin zástupcov, Boh Izraela: Hľa, potrestám babylonského kráľa i jeho krajinu, ako som potrestal asýrskeho kráľa. Jeremiáš 50:17, 18.

Najprv Asýria odviedla severných desať kmeňov Izraela do zajatia a potom Babylon odviedol južné dva kmene Júdu do zajatia. Obe tieto zajatia boli naplnením „sedemnásobku“ z 26. kapitoly Levitika. Tento „sedemnásobok“ z Levitika bol vôbec prvým „časovým proroctvom“, ktoré William Miller objavil, a poukazuje na to, že keď Asýria zajala severný kmeň, označilo to začiatok rozptýlenia, ktoré trvalo dvetisícpäťstodvadsať rokov. Toto obdobie sa začalo ich zajatím v roku 723 pred Kr. a skončilo sa v „čase konca“ v roku 1798. Južné kmene odviedol Babylon v roku 677 pred Kr., čím sa začal „sedemnásobok“ proti Júdovi, ktorý sa skončil v tom istom bode ako

proroctvo o 2300 rokoch z Daniela 8,14, a to 22. októbra 1844. Asýria a Babylon naplnili ten istý účel trestu za vzburu Božieho ľudu, no trest bol najprv vykonaný Asýriou a potom Babylonom.

V proroctve vztahu troch mocností v trinástej kapitole je Babylon obrazom Asýrie, lebo prišiel neskôr, ale vykonával to isté dielo proti Božiemu ľudu.

V pätnástej kapitole je výrok proti Moábovi namierený proti protestantským cirkvám.

„Tento opis Moábu predstavuje cirkvi, ktoré sa stali podobnými Moábu. Nestáli na svojom mieste povinnosti ako verní strážcovia. Nespolupracovali s nebeskými bytosťami tým, že by uplatňovali svoju Bohom danú schopnosť konať Božiu vôľu, zatlačali späť mocnosti temnoty a používali každú silu, ktorú im Boh dal, na presadzovanie pravdy a spravodlivosti v našom svete. Poznajú pravdu, ale nekonali podľa toho, čo poznali.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, zväzok 4, 1159.

Padlá protestantská cirkev je cirkev, ktorá pokračovala v chodení s Pánom, keď zvyšok protestantizmu pri posolstve druhého anjela utiekol. Moáb je adventizmus, padlý protestantský roh.

Sedemnásť kapitola je o Damasku a je označený ako mesto, ktoré bude odstránené. Mesto je symbolom kráľovstva a kráľovstvo, ktoré bude v „posledných dňoch“ odstránené, sú Spojené štáty.

Devätnásť kapitola je proroctvom záhuby proti Egyptu, ktorý predstavuje Organizáciu Spojených národov a celý svet.

Nasledujúce tri proroctvá o záhube v dvadsiatej prvej kapitole sú namierené proti strašnej púštnej krajine juhu, Dúme a Arábii. Tieto tri proroctvá o záhube označujú islam v súlade s tromi beda uvedenými v Zjavení 8:13.

Proroctvo záhuby v dvadsiatej druhej kapitole zobrazuje oddelenie laodicejských adventistov od filadelfských adventistov pri nedeľnom zákone.

A potom v tridsiatej kapitole nachádzame bremeno o zvieratách juhu, čo je druhá ilustrácia vzbury laodicejských adventistov. Spojenie všetkých bremien Izaiáša prakticky oslovuje každého proročského účastníka v „posledných dňoch“. Vyberám Izaiáša dvadsaťtri, aby som ukázal, že dejiny Spojených štátov ako šiesteho kráľovstva biblického proroctva trvajú od roku 1798 až po nedeľný zákon.

Pretože „každý zo starovekých prorokov hovoril menej pre svoj čas než pre náš, takže ich prorokovanie je v platnosti pre nás“, každý proročský výrok sa vzťahuje na udalosti na konci sveta. Táto pravda spolu so skutočnosťou, že „všetky knihy Biblie sa stretávajú a končia“ v knihe Zjavenia, ustanovuje knihu Zjavenia ako vztážený bod na zosúladenie proročského svedectva o udalostiach na konci sveta.

V sedemnásť kapitole Zjavenia vidíme veľkú neviestku, ktorá smilní s kráľmi zeme, a jej konečný súd.

A prišiel jeden zo siedmich anjelov, ktorí mali sedem čias, a hovoril so mnou, povediac mi: Pod' sem, ukážem ti súd nad veľkou neviestkou, ktorá sedí na mnohých vodách; s ktorou

smilnili králi zeme a obyvatelia zeme sa opili vínom jej smilstva. Zjavenie 17:1, 2.

Proroci si nikdy neprotirečia.

A duchovia prorokov sa podriaďujú prorokom. Lebo Boh nie je pôvodcom zmätku, ale pokoja, ako vo všetkých cirkvách svätých. 1 Korint'anom 14:32, 33.

Na konci sveta je „súd nad veľkou smilnicou, sediacou na mnohých vodách“, nad veľkou smilnicou, „s ktorou smilnili králi zeme“, nad veľkou smilnicou, ktorá „obyvateľov zeme“ opila „vínom svojho smilstva“; Izaiáš ju predstavuje ako „neviestku“, na ktorú sa zabudne „na dni jedného kráľa“, čiže na sedemdesiat prorockých rokov. Keď sa sedemdesiat rokov naplní, Týrus „bude smilniť so všetkými kráľovstvami sveta“. Izaiášova neviestka je Jánovou veľkou smilnicou. Izaiášova neviestka a Jánova smilnica predstavujú rímskokatolícku cirkev, lebo žena je v Božom Slove symbolom cirkvi.

Ženy, podriaďte sa vlastným mužom ako Pánovi. Lebo muž je hlavou ženy, ako aj Kristus je hlavou cirkvi; a on je Spasiteľom tela. Preto ako sa cirkev podriaďuje Kristovi, tak aj ženy svojim vlastným mužom vo všetkom. Muži, milujte svoje ženy, ako aj Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu, aby ju posvätil, očisťiac ju kúpeľom vody skrze slovo, aby si ju postavil pred seba ako slávnú cirkev, nemajúcu škvrnu ani vrásku, ani nič podobné, ale aby bola svätá a bez úhony. Tak sú aj muži povinní milovať svoje ženy ako vlastné telá. Kto miluje svoju ženu, miluje seba samého. Veď nikto nikdy nemal v nenávisti svoje vlastné telo, ale živí ho a opatruje, ako aj Pán cirkev. Lebo sme údmi jeho tela, z jeho mäsa a z jeho kostí. Preto opustí človek svojho otca i matku a pripojí sa k svojej žene, a tí dvaja budú jedno telo. Toto tajomstvo je veľké; ja však hovorím o Kristovi a o cirkvi. A tak teda nech každý z vás jednotlivo miluje svoju ženu ako seba samého; a žena nech má voči svojmu mužovi bázeň. Efezanom 5:22–33.

Apoštol Pavol uvádza, že Kristova cirkev je prorocky znázornená ako žena. Preto žena v prorocke predstavuje cirkev, no Kristova cirkev je „svätá a bez poškvrny“. Nesvätá cirkev je znázornená ako nesvätá žena; preto Izaiáš označuje neviestku a Ján smilnicu. Predstavujú pápežstvo ako smilnicu a Božia cirkev je panna.

Lebo horlím za vás Božou horlivosťou; veď som vás zasnúbil jednému mužovi, aby som vás priviedol ku Kristovi ako čistú pannu. 2 Korint'anom 11:2.

Božia cirkev nie je len predstavená ako panna, ale je zasnúbená iba jednému manželovi. Týr i Jánova veľká smilnica páchajú smilstvo s kráľmi zeme. Katolícka cirkev má vzťahy s viacerými mužmi, nie s jedným. Daniel nás poučuje, že králi sú kráľovstvá.

Toto je sen; a jeho výklad oznámime pred kráľom. Ty, ó kráľ, si kráľom kráľov, pretože Boh nebies ti dal kráľovstvo, moc, silu i slávu. A všade, kde prebývajú synovia ľudí, poľnú zver i nebeské vtáctvo dal do tvojej ruky a ustanovil ťa za vládcu nad nimi všetkými. Ty si tá zlatá hlava. A po tebe povstane iné kráľovstvo, nižšie než tvoje, a potom ďalšie, tretie kráľovstvo z medi, ktoré bude panovať nad celou zemou. A štvrté kráľovstvo bude silné ako železo; pretože železo všetko rozbíja a premáha; a ako železo, ktoré toto všetko drví, tak aj ono rozbije a rozdrví. Daniel 2,36–40.

V druhej kapitole Daniela sú kráľovstvá biblického proroctva označené a vysvetlené. Keď Daniel vykladá sen Nebukadnesarovi, oznamuje mu, že on je zlatou hlavou. Zlatá hlava je kráľ, ale kráľ predstavuje kráľovstvo. Rímskokatolícka cirkev je veľká smilnica, ktorá na konci sedemdesiatich prorockých rokov smilní so všetkými kráľmi zeme. Králi symbolicky predstavujú mužov a Týrus je nečistá žena. Žena je cirkev, neviestka je nesvätá cirkev; muž je kráľ a kráľ je kráľovstvo. Žena je cirkev a kráľ je štát. Nezákonný vzťah týchto dvoch útvarov predstavuje duchovné smilstvo.

Ústava Spojených štátov je božský dokument, ktorý zakotvuje nevyhnutnosť zachovávať tieto dve zložky oddelené. Hoci sme ešte nedokončili stotožnenie Týru s rímskokatolíckou cirkvou, zdá sa byť v tomto bode vhodné venovať pozornosť ďalšiemu symbolu v Izaiášovi dvadsaťtri, ktorý vysvetľuje symboliku muža a ženy — cirkvi a štátu.

Hľa, krajina Chaldejcov! Tento ľud nebol, dokiaľ ju Asýrčan nezaložil pre tých, čo bývajú na púšti; postavili jej veže, vybudovali jej paláce, a on ju obrátil na zručaninu. Izaiáš 23,13.

V tomto verši Asýrčan založil krajinu Chaldejcov a postavil „veže“ aj „paláce“. Asýrčan je symbolom Nimróda a Chaldejci predstavujú náboženských vodcov babylonských tajomných náboženstiev. „Veža“ je symbolom cirkvi. Keď Ježiš predniesol podobenstvo o vinici, sestra Whiteová komentuje toto podobenstvo takto:

„V tomto podobenstve hospodár predstavoval Boha, vinica židovský národ a ohrada Boží zákon, ktorý bol ich ochranou. Veža bola symbolom chrámu.“ Túžba vekov, 596.

Asýrčan založil krajinu Chaldejcov, ktorí postavili cirkev (vežu) a „palác“. „Palác“ predstavuje „kráľa“, ktorý zasa predstavuje kráľovstvo. Kráľovstvo je tiež znázornené ako mesto.

A povedali: Podŕte, vystavajme si mesto a vežu, ktorej vrchol bude siahať až do neba; a učiňme si meno, aby sme neboli rozptýlení po povrchu celej zeme. Genesis 11:4.

„veža“ a „palác“, ktoré založil Asýrčan, sú „mesto“ a „veža“, ktoré postavil Nimród.

A ich mŕtve telá budú ležať na ulici veľkého mesta, ktoré sa duchovne nazýva Sodoma a Egypt, kde bol aj náš Pán ukrižovaný. Zjavenie 11,8.

Vnuknutie nám oznamuje, že „veľké mesto“ v jedenástej kapitole Zjavenia predstavuje kráľovstvo Francúzska v období Francúzskej revolúcie.

„Veľké mesto“, na ktorého uliciach sú svedkovia zabíjajú a kde ležia ich mŕtve telá, je „duchovne“ Egypt. Zo všetkých národov predstavených v biblických dejinách Egypt najodvážnejšie popieral existenciu živého Boha a odporoval Jeho príkazom. Nijaký panovník sa nikdy neodvážil k otvorenejšej a svojvoľnejšej vzbure proti autorite nebies než egyptský kráľ. Keď mu Mojžiš v mene Hospodina priniesol posolstvo, faraón pyšne odpovedal: „Kto je Hospodin, aby som poslúchol Jeho hlas a prepustil Izraela? Hospodina nepoznám a Izraela neprepustím.“ Exodus 5:2, A.R.V. To je ateizmus a národ predstavovaný Egyptom by vyjadril podobné popretie nárokov živého Boha a prejavil by podobného ducha nevery a vzdoru. „Veľké mesto“ je tiež „duchovne“ prirovnané k Sodome. Skazenosť Sodomy v prestupovaní Božieho zákona sa zvlášť prejavovala v smilstve. A tento hriech mal byť tiež významným

znakom národa, ktorý by naplnil určenia tohto Písma.

„Podľa slov proroka teda krátko pred rokom 1798 povstane istá moc satanského pôvodu a charakteru, aby viedla vojnu proti Biblii. A v krajine, kde bude takto umlčané svedectvo dvoch Božích svedkov, sa prejaví ateizmus faraóna a nemravnosť Sodomy.

„Toto proroctvo sa v dejinách Francúzska naplnilo nanajvýš presne a nápadne. Počas revolúcie, roku 1793, svet po prvý raz počul zhromaždenie mužov, narodených a vychovaných v civilizácii, ktorí si prisvojili právo vládnuť jednému z najvznešenejších európskych národov, pozdvihnúť svoj spoločný hlas, aby popreli najslávnejšiu pravdu, ktorú prijíma ľudská duša, a jednomyseľne sa zriekli viery a uctievania Božstva.“ — Sir Walter Scott, *Life of Napoleon*, zv. 1, kap. 17. „Francúzsko je jediným národom na svete, o ktorom sa zachoval hodnoverný záznam, že ako národ pozdvihlo svoju ruku v otvorenej vzbure proti Tvorcovi vesmíru. Rúhačov i nevercov bolo a stále je mnoho v Anglicku, Nemecku, Španielsku i inde; no Francúzsko stojí v dejinách sveta osamotene ako jediný štát, ktorý výnosom svojho Zákonodarného zhromaždenia vyhlásil, že niet Boha, a ktorého celé obyvateľstvo hlavného mesta, ako aj obrovská väčšina inde, ženy rovnako ako muži, tancovali a spievali od radosti pri prijatí tohto oznámenia.“ — *Blackwood's Magazine*, november 1870.“ *The Great Controversy*, 269.

„veľkým mestom“ v Zjavení jedenástej kapitoly bol francúzsky národ, ktorý prijal „výnos svojho zákonodarného zhromaždenia“, vyhlasujúci, že niet Boha. Tento výnos bol prejavom ateizmu, ako ho predstavuje vzbura faraóna. Veľké mesto je kráľovstvo, alebo „národ“, alebo „štát“. V Zjavení jedenástej kapitoly sa Francúzsko skladá z dvoch symbolov — Egypta a Sodomy.

Sme poučení: „Toto je ateizmus a národ, ktorý predstavuje Egypt, vysloví podobné popretie nárokov živého Boha a prejaví rovnakého ducha nevery a vzdoru. ‚Veľké mesto‘ je tiež ‚duchovne‘ prirovnané k Sodome. Skazenosť Sodomy pri prestupovaní Božieho zákona sa obzvlášť prejavovala v nemravnosti.“

Veľké mesto alebo národ Francúzsko je symbolicky predstavené národom (Egyptom) a mestom (Sodomou). Egypt „by prehovoril“ a hovorenie národa predstavuje štátnictvo, nie cirkevnú správu. Egypt bol štátom a Sodoma bola cirkvou; toto je zobrazenie, ktoré sa nachádza v jedenástej kapitole Zjavenia.

„‚Hovorenie‘ národa je činnosťou jeho zákonodarných a súdnych orgánov.“ Veľký spor vekov, 442.

V jedenástej kapitole Zjavenia Ján predkladá udalosti Francúzskej revolúcie v prorockej symbolike. Samotná revolúcia poskytla dostatok historických dôkazov o platnosti Jánových predpovedí v tejto kapitole. Ján predpovedal, potom Francúzska revolúcia túto predpoveď naplnila, a následne — predpoveď i jej historické naplnenie — označujú a zrkadlia udalosti na konci sveta, keď sa opäť spojí skazený štát so skazenou cirkvou. Po tomto nesvätom zväzku, pravdaže, nasleduje krviprelievanie. Božie kráľovstvo je tiež veľké mesto.

A v duchu ma preniesol na veľký a vysoký vrch a ukázal mi to veľké mesto, svätý Jeruzalem, zostupujúci z neba od Boha. Zjavenie 21,10.

„Príchod ženicha, ktorý je tu predstavený, nastáva pred svadbou. Svadba predstavuje Kristovo prijatie Jeho kráľovstva. Sväté mesto, Nový Jeruzalem, ktoré je hlavným mestom a predstaviteľom kráľovstva, sa nazýva ‚nevesta, manželka Baránkova‘. Anjel povedal Jánovi: ‚Pod’ sem, ukážem ti nevestu, manželku Baránkovu.‘ ‚I uniesol ma v duchu,‘ hovorí prorok, ‚a ukázal mi to veľké mesto, svätý Jeruzalem, zostupujúci z neba od Boha.‘ Zjavenie 21:9, 10.“
Veľký spor, 426.

Nimrodova vzbura je znázornená tým, že staval vežu a mesto, čo je predobrazom spojenia cirkvi a štátu na konci sveta, lebo všetci proroci hovorili o konci sveta. Nimrodova vzbura bola aj pokračovaním vzbury Lucifera, ktorého túžbou bolo prevziať vládu nad Božou cirkvou aj Božím štátom.

Ako si spadol z neba, ó Lucifer, syn rannej zory! Ako si zrazený k zemi, ty, ktorý si oslaboval národy! Ved’ si si povedal vo svojom srdci: Vystúpim do neba, nad hviezdy Božie vyvýšim svoj trón; posadím sa aj na vrchu zhromaždenia, na najďalekejšom severe. Vystúpim nad výšiny oblakov, budem podobný Najvyššiemu. Izaiáš 14:12–14.

Keď Izaiáš odhaľuje Luciferove tajné túžby srdca byť „podobný Najvyššiemu“, poukazuje na to, že Lucifer sa usiluje zasadiť na dve zreteľne odlišné stolice. Túži „povýšiť“ svoj „trón nad hviezdy Božie“ a „sediť aj na vrchu zhromaždenia, na stranách severu“.

Trón je symbolom kráľovej autority — čiže štátnej moci — a „severné strany“ sú Božou cirkvou.

Pieseň a žalm synov Kórachových. Veľký je Hospodin a veľmi chvályhodný v meste nášho Boha, na vrchu jeho svätosti. Krásna výšinou, radosť celej zeme, je vrch Sion, na stranách severu, mesto veľkého Kráľa. Boh je známy v jej palácoch ako útočisko. Žalm 48:1–3.

Jeruzalem je „mestom veľkého Kráľa“, čím označuje politický trón Boha, a Jeruzalem je tiež „vrchom jeho svätosti“, „na severných stranách“, čím označuje náboženský trón Boha. Od počiatku je Satanova vzbura a boj vykreslený v rámci jeho túžby panovať tak nad Božou cirkvou, ako aj nad Božím štátom. Satan potom viedol vzburu Nimróda a krajina, ktorú založil pre Chaldejcov, je predstavená ako krajina, v ktorej Nimród postavil vežu i mesto — cirkev i štát.

Preto keď Izaiášova neviestka a Jánova veľká smilnica páchajú smilstvo s kráľmi zeme, proroctvo tým označuje, že na konci sedemdesiatich prorockých rokov dochádza k bezbožnému vzťahu medzi Rímskokatolíckou cirkvou a kráľmi zeme.

Izaiášov prorocký rad opisuje v dvadsiatej tretej kapitole súd nad neviestkou Týrom a Ján opisuje ten istý súd symbolom ženy odetej do šarlátu, ktorá je označená ako „Babylon veľký“. Tretie svedectvo o tom istom súde nad tou istou neviestkou je toto:

„Žena (Babylon) zo Zjavenia 17 je opísaná ako ‚odetá purpurom a šarlátom a ozdobená zlatom, drahokamami a perlami, majúč v ruke zlatý kalich plný ohavností a nečistoty: ... a na svojom čele mala napísané meno: Tajomstvo, Babylon veľký, matka smilníc.‘ Prorok hovorí:

,Videl som ženu opitú krvou svätých a krvou Ježišových mučeníkov.' O Babylone sa ďalej vyhlasuje, že je to ,to veľké mesto, ktoré kraluje nad kráľmi zeme.' Zjavenie 17:4–6, 18. Mocnosťou, ktorá po toľké stáročia udržiavala despotickú nadvládu nad panovníkmi kresťanstva, je Rím.“ Veľký spor, 382.

Týrus je rímskokatolícka cirkev v „posledných dňoch“. V tom čase pápežstvo vyjde a bude spievať svoje zvodné piesne kráľom zeme, a tak uvedie kráľov do skutku smilstva, ktoré je v prorockom zmysle spojením cirkvi a štátu.

A stane sa v ten deň, že Týrus bude zabudnutý sedemdesiat rokov, podľa dní jedného kráľa; po uplynutí sedemdesiatich rokov bude Týrus spievať ako neviestka. Izaiáš 23:15.

Kráľ predstavuje v biblickom prorocke kráľovstvo, a tak bude Týr zabudnutý v čase, keď bude prorocké kráľovstvo vládnuť sedemdesiat rokov.

A stane sa v ten deň, že Týrus bude zabudnutý sedemdesiat rokov, podľa dní jedného kráľa; po uplynutí sedemdesiatich rokov bude s Týrom ako s neviestkou v piesni: Vezmi harfu, obchádzaj mesto, ty zabudnutá neviestka; hraj ľúbeznú melódiu, spievaj mnoho piesní, aby si bola pripomenutá. A stane sa po uplynutí sedemdesiatich rokov, že Hospodin navštíví Týrus, a ten sa navráti k svojej mzde a bude smilniť so všetkými kráľovstvami sveta na povrchu zeme. Izaiáš 23:15–17.

Počas dní jedného kráľovstva, ktoré vládne sedemdesiat prorockých rokov, bude Rímskokatolícka cirkev zabudnutá. Na konci sedemdesiatich rokov bude pápežská moc „lahodne hrať, spievať mnoho piesní“. Prorocky „pieseň“ predstavuje „skúsenosť“.

„Na krištáľovom mori pred trónom, na tom mori zo skla akoby zmiešanom s ohňom — tak žiarivo sa leskne Božou slávou — je zhromaždený zástup tých, ktorí „zvítazili nad šelmou, nad jej obrazom, nad jej znamením i nad číslom jej mena“. S Baránkom na vrchu Sion, „majúc Božie harfy“, stoja, tých stoštyridsaťštyritisíc, ktorí boli vykúpení spomedzi ľudí; a počuť, ako zvuk mnohých vôd a ako zvuk veľkého hromu, „hlas harfistov, ktorí hrajú na svojich harfách“. A spievajú „novú pieseň“ pred trónom, pieseň, ktorú sa nik nemôže naučiť okrem tých stoštyridsaťštyritisíc. Je to pieseň Mojžiša a Baránka — pieseň vyslobodenia. Nik okrem tých stoštyridsaťštyritisíc sa nemôže naučiť tú pieseň; lebo je to pieseň ich skúsenosti — skúsenosti, akú nijaký iný zástup nikdy nemal. „To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide.“ Títo, ktorí boli vzatí zo zeme, spomedzi živých, sú počítaní za „prvotiny Bohu a Baránkovi“. Zjavenie 15:2, 3; 14:1–5. „To sú tí, ktorí vyšli z veľkého súženia“; prešli časom úzkosti, akého nebolo odvtedy, čo povstal národ; pretrpeli úzkosť času Jákobovho súženia; obstáli bez prostredníka počas posledného vyliatia Božích súdov. No boli vyslobodení, lebo si „vyprali rúcha a zbelili ich v krvi Baránka“. „V ich ústach sa nenašla lešť, lebo sú bez úhony“ pred Bohom. „Preto sú pred Božím trónom a slúžia Mu dňom i nocou v Jeho chráme; a Ten, ktorý sedí na tróne, bude prebývať medzi nimi.“ Videli zem spustošenú hladom a morom, slnko, ktoré dostalo moc páliť ľudí veľkou horúčavou, a sami znášali utrpenie, hlad a smäd. Ale „už nebudú lačniť ani žízniť, ani slnko nebude na nich dorážať, ani nijaká horúčava. Lebo Baránok, ktorý je uprostred trónu, ich bude pásť a povedie ich k živým prameňom vôd; a Boh zotrie každú slzu z ich očí.“ Zjavenie 7:14–17.“ Veľký spor vekov, 648.

„V Jeho chráme každý hovorí o Jeho sláve“ (Žalm 29,9) a pieseň, ktorú budú spievať vykúpení — pieseň svojej skúsenosti — bude zvestovať Božiu slávu: „Veľké a obdivuhodné sú Tvoje skutky, Pane Bože, Všemohúci; spravodlivé a pravdivé sú Tvoje cesty, Kráľ vekov. Kto by sa nebál, Pane, a neoslavoval Tvoje meno? Lebo Ty jediný si svätý.“ Zjavenie 15,3.4, R.V.“ Výchova, 308.

Na konci sedemdesiatich prorockých rokov bude pápežstvo „spievať ľúbozvučne, spievať mnoho piesní, aby“ „bolo pripomenuté“. Na konci kráľovstva, ktoré vládne sedemdesiat prorockých rokov, rímskokatolícka cirkev pripomenie svetu skúsenosť svojej minulej histórie. V tej histórii vládla ako morálna autorita vo vzťahu medzi ňou a kráľmi Európy. Táto história je právom označovaná ako Temné veky a všetka temnota, ktorá môže byť akýmkoľvek spôsobom spojená s históriou, v ktorej pápežstvo vládlo nad kráľmi Európy, môže byť pripísaná samotnému základnému činu, ktorý splodil všetku nasledujúcu temnotu. Tým činom bolo spojenie cirkvi a štátu, spojenie kráľov Európy a katolíckej cirkvi. V biblickom manželstve má muž vládnuť nad ženou, ale smilstvo, ku ktorému v tej histórii došlo, bolo prevrátením pravého poriadku vzťahu muža a ženy.

Na konci sedemdesiatich rokov nastane veľká kríza, keď sa zavŕši kráľovstvo biblického proroctva, ktoré vládne svetu počas časového obdobia, v ktorom je pápežstvo v prorockom zmysle zabudnuté. Celosvetová kríza vyvolaná kolapsom tohto kráľovstva otvára dvere Katolíckej cirkvi, aby začala svetu oznamovať, že na to, aby svet dokázal prejsť nepokojnými časmi spôsobenými kolapsom tohto kráľovstva, sa musí podriaadiť mravnej autorite Rímskokatolíckej cirkvi, ako to ilustrujú dejiny temného stredoveku.

Keď sa kráľovstvo skončí a pápežstvo zaspieva pieseň svojej minulej skúsenosti, skúsenosti, ktorú historici označujú ako temnotu, ako by teda tá temná história mohla byť posolstvom, ktoré by pápežstvo malo zdieľať s kráľmi zeme, a ktoré by ich presvedčilo, aby s ním smilnili? Prečo by vo veľkej kríze skúsenosť minulých vekov, (jej pieseň) jej skúsenosť predtým, ako bola prorocky zabudnutá, poskytla logiku na to, aby králi zeme prijali skúsenosť temnoty ako riešenie svojej veľkej krízy?

„Veľká skupina ľudí, dokonca aj z tých, ktorí na rímsky katolicizmus nehľadia s priaznou, vníma len malé nebezpečenstvo z jeho moci a vplyvu. Mnohí tvrdia, že intelektuálna a mravná temnota, ktorá prevládala počas stredoveku, napomáhala šíreniu jeho dogiem, povier a útlaku a že vyššia vzdelanosť modernej doby, všeobecné rozšírenie poznania a narastajúca liberálnosť vo veciach náboženstva vylučujú obnovenie neznášanlivosti a tyranie. Sama myšlienka, že by takýto stav vecí mal existovať v tomto osvietenom veku, sa vysmieva. Je pravda, že na toto pokolenie svieti veľké svetlo, intelektuálne, mravné i náboženské. Na otvorených stránkach svätého Božieho Slova bolo na svet vyliate svetlo z neba. Treba však pamätať na to, že čím väčšie je darované svetlo, tým väčšia je temnota tých, ktorí ho prekrúcajú a zavrhujú.“

„Modlitebné štúdium Biblie by protestantom ukázalo skutočný charakter pápežstva a priviedlo by ich k tomu, aby ním pohrdali a vyhýbali sa mu; mnohí sú však natoľko múdri vo vlastných očiach, že necítia potrebu pokorne hľadať Boha, aby boli uvedení do pravdy. Hoci sa pýšia svojím osvietením, neznajú ani Písma, ani Božiu moc. Musia mať nejaký prostriedok na

utíšenie svojho svedomia, a tak hľadajú to, čo je najmenej duchovné a ponížujúce. To, po čom túžia, je spôsob zabudnúť na Boha, ktorý sa bude vydávať za spôsob, ako si na Neho pamätať. Pápežstvo je veľmi dobre prispôbené na uspokojenie potrieb všetkých takýchto ľudí. Je pripravené pre dve triedy ľudstva, ktoré zahŕňajú takmer celý svet — tých, čo by chceli byť spasení svojimi zásluhami, a tých, čo by chceli byť spasení vo svojich hriechoch. V tom spočíva tajomstvo jeho moci.“

„Ukázalo sa, že čas veľkej intelektuálnej temnoty bol priaznivý pre úspech pápežstva. Ešte sa preukáže, že čas veľkého intelektuálneho svetla je rovnako priaznivý pre jeho úspech. V minulých vekoch, keď ľudia boli bez Božieho slova a bez poznania pravdy, mali zaviazané oči a tisíce sa chytli do pasce, nevidiac sieť rozprestretú pre svoje nohy. V tomto pokolení je mnohým zrak oslepený žiarou ľudských špekulácií, ,vedy lživo nazvanej‘; nepostrehnú sieť a vstupujú do nej rovnako ochotne, ako keby mali zaviazané oči. Boh zamýšľal, aby intelektuálne schopnosti človeka boli chápané ako dar od jeho Stvoriteľa a aby boli používané v službe pravdy a spravodlivosti; no keď sa pestuje pýcha a ctižiadosť a ľudia povyšujú svoje vlastné teórie nad slovo Božie, potom môže inteligencia napáchať väčšie zlo než nevedomosť. Tak sa ukáže, že falošná veda súčasnej doby, ktorá podkopáva vieru v Bibliu, bude pri pripravovaní cesty na prijatie pápežstva s jeho príťažlivými formami rovnako úspešná, ako bolo zadržiavanie poznania pri otváraní cesty k jeho vzostupu v temnom stredoveku.“ Veľký spor vekov, 572.

„Rímski katolíci uznávajú, že zmena soboty bola vykonaná ich cirkvou, a práve túto zmenu uvádzajú ako dôkaz najvyššej autority cirkvi. Vyhlasujú, že tým, že protestanti zachovávajú prvý deň týždňa ako sobotu, uznávajú jej moc vydávať zákony v božských veciach. Rímska cirkev sa nevzdala svojho nároku na neomylnosť; a keď svet a protestantské cirkvi prijímajú falošnú sobotu, ktorú ona ustanovila, zatiaľ čo zavrhnú sobotu Hospodinovu, fakticky uznávajú tento nárok. Môžu sa odvolávať na autoritu pre túto zmenu, ale klamnosť ich uvažovania je ľahko rozpoznateľná. Pápeženec je dosť bystrý na to, aby videl, že protestanti klamú sami seba a ochotne zatvárajú oči pred skutočnosťami v tejto veci. Ako nedelňá inštitúcia získava priazeň, raduje sa, pretože je presvedčený, že napokon privedie celý protestantský svet pod zástavu Ríma.“

„Zmena soboty je znamením alebo znakom autority rímskej cirkvi. Tí, ktorí, rozumejúc nárokom štvrtého prikázania, sa rozhodnú zachovávať falošnú sobotu namiesto pravej, tým vzdávajú hold tej moci, na základe ktorej jedine je to nariadené. Znamením šelmy je pápežská sobota, ktorú svet prijal namiesto dňa ustanoveného Bohom.

„Čas na prijatie znamenia šelmy, ako je určený v prorockve, však ešte neprišiel. Čas skúšky ešte nenastal. V každej cirkvi sú praví kresťania, nevynímajúc rímskokatolícke spoločenstvo. Nikto nie je odsúdený, kým neprijal svetlo a neuzrel závažnosť štvrtého prikázania. Keď však vyjde nariadenie presadzujúce falošnú sobotu a keď mocné volanie tretieho anjela bude ľudí varovať pred uctievaním šelmy a jej obrazu, deliaca čiara medzi falošným a pravým bude jasne vytýčená. Potom tí, ktorí budú naďalej zotrvávať v priestupku, prijímú znamenie šelmy na svoje čelá alebo na svoje ruky.

„Rýchlymi krokmi sa približujeme k tomuto obdobiu. Keď sa protestantské cirkvi spoja so svetskou mocou, aby podporovali falošné náboženstvo, odpor proti ktorému ich predkovia znášali najpruďšie prenasledovanie, potom bude pápežská sobota vynucovaná spojenou autoritou cirkvi a štátu. Nastane národné odpadnutie, ktoré sa skončí iba národnou skazou.“ Bible Training School, 2. februára 1913.

Teraz sme sa dotkli piatich zo symbolov, ktoré sa snažíme určiť skôr, než sa budeme naplno zaoberať samotnou kapitolou. Mesto je v biblickom proroctve kráľovstvom a v Izaiášovi dvadsaťtri sú dve kráľovstvá, ktoré spolu úzko súvisia, no predsa sú zreteľne odlišné. Prvým je „korunujúce mesto“ a druhým „obchodnícke mesto“. V posledných dňoch je mocnosťou, ktorá ovláda trojité spojenie draka, šelmy a falošného proroka, pápežstvo. Je to kráľovstvo, ktoré má korunu.

„Keď sa približujeme k poslednej kríze, je nanajvýš dôležité, aby medzi Pánovými nástrojmi vládli súlad a jednota. Svet je naplnený búrkou, vojnou a svárom. Avšak pod jednou hlavou — pápežskou mocou — sa ľudia zjednotia, aby sa postavili proti Bohu v osobe Jeho svedkov. Toto zjednotenie je stmelené veľkým odpadlíkom. Kým sa bude usilovať zjednotiť svojich nástrojov vo vedení boja proti pravde, bude zároveň pôsobiť na rozdelenie a rozptýlenie jej obhajcov. Žiarlivosť, zlé podozrievanie, zlé hovorenie podnecuje on, aby vyvolal nezhodu a rozbroj.“ Testimonies, zväzok 7, 182.

Kráľovstvom s korunou je Týros, čo znamená „skala“. V tejto kapitole Týros predstavuje pápežstvo, ktoré sa usiluje napodobniť Krista, lebo pápežstvo je antikrist. Slovo „anti“ v slove antikrist znamená „na mieste“. Pápežstvo sa usiluje napodobniť Krista na každej úrovni a meno Týros znamená skala, lebo pápežstvo je napodobeninou „Skaly vekov“.

Ktože vydal túto radu proti Týru, korunujúcemu mestu, ktorého kupci sú kniežatá, ktorého obchodníci sú vážení na zemi? Hospodin zástupov to určil, aby poškrnil pýchu všetkej slávy a uviedol do opovrhnutia všetkých vážených na zemi. Prejdi svojou krajinou ako rieka, dcéra Taršiša; už niet sily. Vystrel svoju ruku nad more, zatriasol kráľovstvami; Hospodin vydal rozkaz proti obchodnému mestu, aby zničil jeho pevnosti. Izaiáš 23:8–11.

Máme v úmysle na základe mnohých svedkov ukázať, že „otrasenie kráľovstiev“ vykonáva Boh prostredníctvom islamu. Islam je mocnosťou, ktorá rozhneváva národy a je použitá na otrasenie národov. V tomto bode určujeme, že Pán sa rozhodol uvrhnúť do opovrhnutia „všetkých vznešených zeme“, ktorí sú „kupcami“ a „obchodníkmi“, ktorých „pevnosti“ majú byť zničené. Obchodné mesto a korunujúce mesto „vyvolali nevôľu nebies“ a Pán si zaumienil zničiť ich „pevnosti“, čo predstavuje hospodárstvo. Kolaps hospodárstva nastáva pred nedeľným zákonom v Spojených štátoch, lebo pred nedeľným zákonom občania Spojených štátov žiadajú, aby boli navrátení „k Božej priazni a časnej prosperite“. Ich argument znie, že Božie súdy sa neskončia, kým nebude nedeľa „prísne vynucovaná“. Viacerí biblickí svedkovia sa zhodujú v tom, že stojíme na prahu obrovského krachu svetového hospodárstva. Tento krach nastáva pred nedeľným zákonom, tak ako krach roku 1837 nastal pred 22. októbrom 1844.

„A potom veľký zvodca presvedčí ľudí, že tí, ktorí slúžia Bohu, spôsobujú tieto zlá. Skupina, ktorá vyvolala nevôľu nebies, pripíše všetky svoje ťažkosti tým, ktorých poslušnosť Božím prikázaniam je neustálou výčitkou priestupníkom. Bude sa vyhlasovať, že ľudia urážajú Boha porušovaním nedeľného sabatu; že tento hriech privolal pohromy, ktoré neustanú, kým sa zachovávanie nedele nebude prísne vynucovať; a že tí, ktorí predkladajú nároky štvrtého prikázania, a tým ničia úctu k nedeli, sú tými, čo znepokojujú ľud a bránia jeho návratu do Božej priazne a časnej prosperity. Tak bude zopakované obvinenie, ktoré bolo kedysi vznesené proti Božiemu služobníkovi, a na rovnako dobre podložených dôvodoch: ‚A stalo sa, keď Achab uzrel Eliáša, že mu Achab povedal: Či si to ty, čo znepokojuješ Izraela? A on odpovedal: Neznepokojujem Izraela ja, ale ty a dom tvojho otca, pretože ste opustili prikázania Hospodinove a ty si chodil za Báľmi.‘ 1 Kings 18:17, 18. Keď bude hnev ľudu podnecovaný falošnými obvineniami, zaujmú voči Božím poslom postup veľmi podobný tomu, aký zaujal odpadlícky Izrael voči Eliášovi.“ The Great Controversy, 590.

Eliáš, ktorý sa na vrchu Karmel postavil proti prorokom Bála a kňazom hája, predstavuje nedeľný zákon. Posolstvo pre cirkev znelo: „Vyvolte si dnes, komu chcete slúžiť.“ Keď sa tieto dejiny zopakujú pri nedeľnom zákone, otázka znie: „Ktorý deň si vyberiete, lebo deň, ktorý si zvolíte, naznačuje, komu slúžite.“ Pred vrchom Karmel boli tri a pol roka veľkého sucha. Pred nedeľným zákonom je rad nedeľných zákonov, avšak neboli „prísne vynucované“. Zásada spojená s nedeľným zákonom je taká, že po národnom odpadnutí nasleduje národná záhuba. Príkladom toho je Konštantín, ktorý v roku 321 vydal nedeľný zákon, a krátko nato začali prvé štyri trúby zo zjavenia 8 privádzať Západný Rím k jeho koncu v roku 476. Príbeh Konštantína je dôležitý, pretože zahŕňa postupné vyvyšovanie nedele a súčasné postupné obmedzovanie soboty siedmeho dňa. Toto postupné dejinné obdobie dospelo k svojmu záveru, keď boli občania prinútení zachovávať nedeľu alebo byť prenasledovaní za zachovávanie soboty. To je aj záver stupňujúcej sa nedeľnej legislatívy v Spojených štátoch. Jedna zo zásad spojených s vynucovaním nedeľného uctievania znie: „Po národnom odpadnutí nasleduje národná záhuba.“ Táto zásada znamená, že stupňujúce sa vynucovanie nedeľných zákonov prináša stupňovanie Božích súdov ešte pred samotným nedeľným zákonom zo zjavenia 13,11. Každé nariadenie prinesie zodpovedajúcu skazu. Súdny, z ktorých občania obviňujú tých, čo zachovávajú sobotu, že ich spôsobujú, sú v skutočnosti spôsobené stupňujúcim sa vynucovaním nedeľnej legislatívy. Zahrnuli sme úryvok z Veľkého sporu, ktorý som nazval Nedeľný postup. Odporúčal by som vám, aby ste si ho ešte raz prečítali. Nachádza sa v kategórii nazvanej Duch prorocstva.

„Boh zjavil, čo sa má odohrať v posledných dňoch, aby jeho ľud bol pripravený obstať proti víchrici odporu a hnevu. Tí, ktorí boli varovaní pred udalosťami, ktoré sú pred nimi, nemajú pokojne sedieť v očakávaní prichádzajúcej búrky a utešovať sa tým, že Pán vo deň súženia ukryje svojich verných. Máme byť ako muži čakajúci na svojho Pána, nie v nečinnnej vyčkávavosti, ale v usilovnej práci, s neochvejnou vierou. Teraz nie je čas dovoliť, aby naše mysle pohlcovali veci menšieho významu. Kým ľudia spia, satan činne usporadúva veci tak, aby Pánov ľud nedosiahol milosrdenstvo ani spravodlivosť. Hnutie za nedeľu si teraz razí cestu v temnote. Vodcovia zakrývajú skutočnú podstatu veci a mnohí, ktorí sa pripájajú k tomuto hnutiu, sami nevidia, kam smeruje spodný prúd. Jeho vyznania sú mierne a zdanlivo kresťanské, ale keď prehovorí, odhalí ducha draka. Našou povinnosťou je urobiť všetko, čo je

v našej moci, aby sme odvrátili hroziace nebezpečenstvo. Mali by sme sa usilovať odzbrojiť predsudok tým, že sa pred ľuďom postavíme v pravom svetle. Mali by sme im predložiť skutočnú spornú otázku, a tak postaviť čo najúčinnjší protest proti opatreniam obmedzujúcim slobodu svedomia. Mali by sme skúmať Písma a byť schopní vydať počet zo svojej viery. Prorok hovorí: „Bezbožní budú konať bezbožne, a nikto z bezbožných neporozumie; ale múdri porozumejú.““ Testimonies, zväzok 5, 452.

Je ťažké rozpoznať hnutie za nedeľnú legislatívu, pretože si razí cestu „v temnote“ a pápežstvo „potajomky a nebadane“ „upevňuje svoje sily, aby presadzovalo svoje vlastné zámery“. Je skutočnosťou, že dielo presadenia nedeľnej legislatívy v temnote je ústrednou otázkou v procese skúšky sto štyridsiatich štyroch tisíc. „Nikto z bezbožných to nepochopí“ podľa Daniela a sestry Whiteovej. „Bezbožní“ u Daniela sú Matúšove „bláznivé panny“, ktoré sestra Whiteová označuje ako Laodicejských. Múdri porozumejú udalostiam, ktoré sa teraz odohrávajú, aj keď sa môže zdať, že dejiny okolo nás odporujú Božiemu slovu. Veríme Božiemu slovu, alebo tomu, čo sa deje okolo nás? A predsa sme boli vopred upozornení, že koniec bude ako za dní Noema.

„Svet, plný hýrenia, plný bezbožnej rozkoše, spí, spí v telesnej bezpečnosti. Ľudia odsúvajú príchod Pána do ďalekej budúcnosti. Smejú sa varovaniam. Pyšne sa vyhlasuje: ‚Všetko zostáva tak, ako bolo od počiatku.‘ ‚Zajtrašok bude ako dnešok, ba ešte omnoho hojnejší.‘ 2 Peter 3:4; Isaiah 56:12. Ešte hlbšie sa ponoríme do milovania rozkoší. Ale Kristus hovorí: ‚Hľa, prichádzam ako zlodej.‘ Revelation 16:15. Práve v tom čase, keď sa svet posmešne pýta: ‚Kde je zasľúbenie jeho príchodu?‘, sa znamenia naplňajú. Kým volajú: ‚Pokoj a bezpečnosť,‘ prichádza náhle zahynutie. Keď sa posmievač, ten, kto zavrhuje pravdu, stane opovážlivým; keď sa každodenný chod práce v rozličných zárobkových odvetviach vykonáva bez ohľadu na zásady; keď študent dychtivo hľadá poznanie o všetkom možnom okrem svojej Biblie, Kristus prichádza ako zlodej.“

„Všetko vo svete je v nepokoji. Znamenia čias sú hrozivé. Prichádzajúce udalosti vrhajú svoje tieň pred sebou. Duch Boží sa sťahuje zo zeme a pohroma nasleduje za pohromou na mori i na súši. Sú tu búrky, zemetrasenia, požiare, záplavy, vraždy každého druhu. Kto môže čítať budúcnosť? Kde je istota? V ničom ľudskom ani pozemskom niet bezpečia. Ľudia sa rýchlo zoraďujú pod zástavu, ktorú si zvolili. Nepokojne čakajú a sledujú pohyby svojich vodcov. Sú takí, ktorí čakajú, bdejú a pracujú pre príchod nášho Pána. Iná skupina sa zoraďuje pod velením prvého veľkého odpadlíka. Len málokto veria celým srdcom i dušou, že je peklo, ktorému sa treba vyhnúť, a nebo, ktoré treba získať.“

„Kríza sa na nás postupne zakráda. Slnko svieti na nebesiach, prechádza svojou obvyklou dráhou, a nebesia stále zvestujú Božiu slávu. Ľudia ešte stále jedia a pijú, sadia a stavajú, ženia sa a vydávajú. Obchodníci ešte stále kupujú a predávajú. Ľudia sa navzájom strkajú, usilujúc sa o najvyššie miesto. Milovníci rozkoší sa ešte stále hrnú do divadiel, na dostihy, do herní. Vládne najvyššie vzrušenie, a predsa sa hodina milosti rýchlo uzatvára a o každom prípade sa čoskoro rozhodne na večnosť. Satan vidí, že jeho čas je krátky. Nasadil do činnosti všetky svoje prostriedky, aby ľudia boli oklamaní, zvedení, zamestnaní a omámení, až kým sa neskončí čas milosti a dvere milosti nebudú navždy zatvorené.“

„Slávnostne k nám cez stáročia zaznievajú výstražné slová nášho Pána z Olivového vrchu: „Dajte si pozor, aby vaše srdcia neboli kedykoľvek zaťažené obžerstvom, opilstvom a starosťami tohto života a aby vás ten deň neprekvapil náhle.“ „Preto bdejte a vždy sa modlite, aby ste boli uznaní za hodných uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka.““ Túžba vekov, 635, 636.

V dvadsiatej tretej kapitole Izaiáša je Zídon Spojenými štátmi a Týr je pápežstvom. Týr a Zídon boli staroveké súdobé fenické mestá nachádzajúce sa na pobreží Stredozemného mora. Boli známe svojím námorným obchodom, bohatstvom a vplyvom v starovekom svete. Zídon a jeho „kupci“ v danom úseku dopĺňali Taršiš. Kupci Zídonu obchodovali so „semienkom Šíchóru“, ktoré je „žatvou rieky“, a je ovocím „rieky“, a je to „jej príjem“, lebo je „trhom národov“. Všetci proroci hovoria o konci sveta, teda kto je trhom národov na konci sveta? Sú to USA.

Sichor je rieka v Egypte (pravdepodobne delta Nílu) a používa sa na znázornenie bohatstva sveta, lebo Egypt je svet. „Panenská dcéra“ Sidonu predstavuje poslednú generáciu USA a je utláčaná stanným právom, ktoré sprevádza nedeľný zákon, a národnou skazou, ktorá bezprostredne nasleduje. Tieto panny Sidonu sú karhané otázkou týkajúcou sa Týru, ktorá hovorí: „Či toto je vaše veselé mesto“ (kráľovstvo), z ktorého sa USA radovali? Je „toto to kráľovstvo, „ktorého starobylosť je od dávnych dní,“ keď podľa tohto úryvku bolo založené Nimrodom, hneď po potope?

Boh určil a „zamýšľal“ „Týru, korunujúcemu mestu“, vykonať trest nad ním. Trest pápežstva zahŕňa zrútenie finančnej štruktúry sveta, lebo „Hospodin vydal“ „rozkaz proti“ „Sidonu“, „obchodníckemu mestu“ (Spojeným štátom). Jeho rozkaz „zničiť pevnosti“, čiže hospodárstvo Spojených štátov, je sobotné prikázanie, lebo po národnom odpadnutí nasleduje národná skaza.

Trest papstva sa začína hospodárskym kolapsom celého sveta ako reakciou na zničenie ekonomiky Spojených štátov. Sidon má „dom“ spojený so svojou ekonomikou, a tak predstavuje finančnú štruktúru, ktorá je zničená, lebo už nemožno vojsť dnu. Už niet viac investícií ani ziskov z toho „domu“, lebo je zničený. K zničeniu dochádza pri nedeľnom zákone, hoci už pred nedeľným zákonom prichádzajú stupňujúce sa súdy. Keď kolaps udrie, papstvo, Spojené štáty so svojimi kniežatami kupcov a ctihodnými obchodníkmi i lode Taršiša budú „bedať“.

Poloha „Taršiša“ v danom úryvku sa v staroveku spájala s bohatstvom a taršišske lode sú v Biblii popredným symbolom hospodárskej sily.

Lebo kráľove lode chodievali do Taršiša s Chúramovými služobníkmi; raz za tri roky prichádzali lode z Taršiša a prinášali zlato, striebro, slonovinu, opice a pávy. A kráľ Šalamún prevyšoval všetkých kráľov zeme bohatstvom i múdrosťou. 2 Kroník 9:21, 22.

Lode predstavujú hospodársku silu a Taršiš je v biblickom proroctve vedúcou hospodárskou loďou. Poslednej generácii Taršiša, ktorú predstavuje „dcéra“ Taršiša, je povedané, aby „prešla svojou krajinou ako rieka“, a to, čo nachádza, je, že jej krajina „už nemá viac sily“ a už sa nemôže „radowať“ nad kráľovstvom Týru. Silou, ktorú hľadali, bola niekdajšia hospodárska sila Sidonu, ale tá pominula, lebo more prehovorilo „hovoriac: Nerodím v bolestiach ani neporádzam deti, ani

nevychovávam mládencov, ani neodchovávam panny,“ čím sa označuje posledná generácia mora, ktorou sú národy sveta nariekajúce nad zničením hospodárstva sveta; a v tom okamihu sa ľud sveta prebúdzá do skutočnosti, že je poslednou generáciou dejín zeme a že je už neskoro pripraviť sa na večný život.

„Peniaze čoskoro veľmi náhle stratia na hodnote, keď sa realita večných výjavov otvorí zmyslom človeka.“ Evanjelizácia, 62.

V tomto úseku sú dve „zvesti“ alebo posolstvá, ktoré spôsobujú bolesť všetkým. Prvá „zvest“ sa týka Egypta a druhá „zvest“ je Týrus. Zvest' o Egypte je v minulom čase, lebo Izaiáš hovorí: „ako pri zvesti o Egypte“, čím ukazuje, že Boh vykonal niečo s Egyptom pred svojím zničením Sidonu (USA). To, čo Boh vykonal s Egyptom, čo zároveň predstavuje aj „zvest“ o Egypte, je to, že zničil Egypt v súvislosti s prvým razom, keď Boh vstúpil do zmluvy s vyvoleným ľudom. Obe zvesti sú tou istou „zvest'ou“. Zvest' o Egypte je začiatok a zvest' o Týre je koniec. Alfa a Omega znázornil zmluvu so sto štyridsiatimi štyrmi tisícmi v posledných dňoch prostredníctvom počiatočných dejín tohto predmetu. „Zvest“ o Egypte je vyslobodenie pri Červenom mori, keď bol faraón a jeho vojsko zničené, čo je predobrazom konečného vyslobodenia Božieho ľudu, ako je znázornené „zvest'ou“, ktorá je „bremenom Týru“.

Moc, ktorá je v Biblii predstavená ako tá, ktorá ničí lode Taršíša, je islam. Teme islamu sa budeme venovať neskôr, preto sa k tejto téme podrobnejšie vrátíme až v neskoršom čase. V danom úryvku je predstavená ako „Kittím“, starobylé označenie pre Cyprus, a úryvok hovorí, že skaza Sidona a Týru je zjavená z „Kittím“. Symbol islamu zahŕňa veľmi konkrétne znázornenie zničenia Spojených štátov v biblickom proroctve.

Je dôležité sledovať dni a roky, na ktoré sa odvoláva kniha Izaiáš, lebo často určujú prorocký čas nasledujúceho úseku. Dvadsať tretia kapitola Izaiáša nasleduje po „výroku“ o údolí videnia v dvadsiatej druhej kapitole, ktorému predchádza dvadsať prvá kapitola, obsahujúca tri „výroky“, a všetky tri označujú islam. Pred touto kapitolou, v prvom verši dvadsiatej kapitoly, je určené zasadenie prorockých dejín, v ktorom sú v nasledujúcich kapitolách označené nasledujúce proroctvá záhuby.

V roku, keď Tartan prišiel do Ašdodu (keď ho tam poslal Sargon, kráľ Asýrie), a bojoval proti Ašdodu, a dobyl ho. Izaiáš 20:1.

Slovo „Tartan“ môže byť menom, alebo je s najväčšou pravdepodobnosťou titulom vojenského veliteľa. Tartan prišiel do Ašdódu, mesta v Egypte, a dobyl ho v období dejín, keď Asýrčania postupne preberali vládu nad svetom. Asýria bola predobrazom Babylona. Asýria aj Babylon boli kráľovstvami, ktoré prišli zo severu, kráľovstvami označenými ako „levy“, ktoré „rozptýlili“ Božie ovce, a obe dostávajú ten istý trest. Asýria bola prvá, Babylon bol posledný.

Izrael je rozptýlená ovca; levy ho zahňali preč: najprv ho pohltí asýrsky kráľ, a napokon tento Nebukadnesar, babylonský kráľ, mu polámal kosti. Preto takto hovorí Hospodin zástupcov, Boh Izraela: Hľa, potrescem babylonského kráľa i jeho krajinu, ako som potrestal asýrskeho kráľa. Jeremiáš 50:17, 18.

Prorocky sú obaja tým „pyšným Asýrčanom“.

„Keď sa pyšný Asýrčan Senacherib rúhal a zlorečil Bohu a hrozil Izraelu zničením, stalo sa tej noci, že vyšiel anjel Hospodinov a pobil v tábore Asýrčanov stoosemdesiatpäťtisíc.“ Zo Senacheribovho vojska boli vyhubení všetci udatní bojovníci, vodcovia i velitelia.“ Tak sa s hanbou na tvári vrátil do svojej krajiny. [2 Kings 19:35; 2 Chronicles 32:21.] Veľký spor vekov, 512.

Rok, keď „prišiel Tartan do Ašdódu“ a „dobil ho“, predstavuje postupné podmaňovanie sveta pápežskou mocou, ako je znázornené v posledných šiestich veršoch Daniel 11. Dejiny krízy nedeľného zákona, ktorá je „poslednými dňami“ vyšetrujúceho súdu a ktorá vedie priamo do výkonu súdu (sedem posledných rán), sú historickým pozadím, ktoré predstavuje „rok“, keď Tartan prišiel do Ašdódu. Keď je kontext týchto dejín daný na svoje miesto, Izaiáš potom podáva tri proroctvá skazy týkajúce sa islamu, jedno týkajúce sa laodicejského adventizmu a potom bremeno Týru. Dvadsať štvrtá kapitola je jedným z klasických príkladov siedmich posledných rán, po ktorých nasleduje dvadsať piata kapitola predstavujúca konečné vyslobodenie Božieho ľudu, kde nachádzame Boží ľud vyjadrujúci jedno z najznámejších vyhlásení počas veľkého času súženia.

A v ten deň sa povie: Hľa, toto je náš Boh; očakávali sme na neho a on nás spasí; toto je Hospodin; očakávali sme na neho, budeme jasat' a radovať sa z jeho spásy. Izaiáš 25,9.

Stoštyridsaťštyritisíc sú múdre panny, ktoré čakali na príchod svojho Pána na svadbu, hoci meškal v súlade s podobenstvom o desiatich pannách. Nie sú laodicejčania, sú filadelfčania. Až potiaľto tento článok vytváral kontext.

V roku 1798 Napoleon zajal pápeža a tým mu zasadil prorockú smrteľnú ranu, ktorá je podľa trinástej kapitoly Zjavenia na konci sveta uzdravená. V tom čase Spojené štáty zaujali svoje miesto ako šieste kráľovstvo biblického proroctva podľa Daniela 2, 7, 8 a 11 a Zjavenia 12, 13, 16, 17 a 18. Od toho času tak republikánsky roh Spojených štátov, ako aj protestantský roh (adventizmus), zabudli, kým je pápežstvo. Rok 1798 je prvým rokom, keď národy ostatného sveta uznali Spojené štáty za zvrchovaný národ, a je to zároveň rok, keď v dejinách prišlo posolstvo prvého anjela.

„Mottom“ protestanta v tom čase bolo: „Biblia a jedine Biblia.“ Protestanti sa stotožňujú ako obrancovia samotnej Biblie, a keď adventizmus pri príchode druhého anjela prevzal ich plášť, prijal toto „motto“ a následne bol označený za „ľud knihy“. Prostredníctvom služby Williama Millera im bol daný súbor pravidiel, ktoré by pri správnom použití otvorili Bibliu mysli všetkých, ktorí si želali počuť. Millerove Pravidlá prorockého výkladu sú tým, o čom inšpirácia hovorí, že to musíme študovať, ak máme zvestovať posolstvo tretieho anjela.

„Kristus povedal: ‚Ak chce niekto ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma.‘ Opäť povedal: ‚Ja som svetlo sveta; ten, kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tme.‘ Svetlo pravdy vychádza ako horiaca lampa a tí, ktorí milujú svetlo, nebudú chodiť vo tme. Budú skúmať Písma, aby s istotou vedeli, že počúvajú hlas pravého Pastiera, a nie hlas cudzieho.“

„Tí, ktorí sa zaoberajú ohlasovaním posolstva tretieho anjela, skúmajú Písma podľa toho istého plánu, aký prijal otec Miller. V malej knihe s názvom Views of the Prophecies and Prophetic Chronology uvádza otec Miller tieto jednoduché, no rozumné a dôležité pravidlá pre štúdium Biblie a jej výklad:

„1. Každé slovo musí mať svoj náležitý vzťah k predmetu predloženému v Biblii; 2. Celé Písmo je nevyhnutné a možno mu porozumieť usilovným uplatňovaním a štúdiom; 3. Nič, čo je zjavené v Písme, nemôže ani nebude skryté pred tými, ktorí prosia vo viere a nepochybujú; 4. Ak chceme porozumieť učeniu, treba zhromaždiť všetky texty Písma o predmete, ktorý si želáme poznať, a potom nechať každé slovo, aby malo svoj náležitý vplyv; a ak môžete utvoriť svoju teóriu bez rozporu, nemôžete byť v omyle; 5. Písmo musí byť svojím vlastným vykladačom, keďže je samo sebe pravidlom. Ak sa spolieham na učiteľa, aby mi ho vyložil, a on by mal iba hádať jeho význam alebo si priať, aby to bolo tak vzhľadom na jeho sektárske vierovyznanie, alebo aby bol pokladaný za múdreho, potom sú jeho dohady, túžba, vierovyznanie alebo múdrosť mojím pravidlom, a nie Biblia.“

„Vyššie uvedené je časťou týchto pravidiel; a pri našom štúdiu Biblie všetci dobre urobíme, ak budeme dbať na uvedené zásady.

„Pravá viera je založená na Písmach; no Satan používa toľké úklady, aby prekrútil Písma a vniesol blud, že je potrebná veľká opatrnosť, ak chce človek poznať, čo skutočne učia. Jedným z veľkých klamov tejto doby je príliš sa zaoberať citom a zároveň sa dovolávať úprimnosti, pričom sa prehliadajú jasné výroky Božieho slova preto, že sa toto slovo nezhoduje s citom. Mnohí nemajú pre svoju vieru nijaký iný základ než emócie. Ich náboženstvo spočíva vo vzrušení; keď to pominie, ich viera je preč. Cit môže byť plevou, ale slovo Božie je pšenica. A ,čo,‘ hovorí prorok, ,má pleva spoločné s pšenica?“

„Nikto nebude odsúdený za to, že neuposlúchol svetlo a poznanie, ktoré nikdy nemal a ktoré ani nemohol získať. No mnohí odmietajú poslúchať pravdu, ktorá sa im predkladá prostredníctvom Kristových poslov, pretože sa chcú prispôbiť meradlu sveta; a pravda, ktorá dosiahla ich porozumenie, svetlo, ktoré zažiarilo v duši, ich odsúdi pri súde. V týchto posledných dňoch máme nahromadené svetlo, ktoré svietilo počas všetkých vekov, a podľa toho budeme niesť zodpovednosť. Cesta svätosti nie je na tej istej úrovni ako svet; je to vyvýšená cesta. Ak kráčame touto cestou, ak bežíme cestou Pánových prikázaní, zistíme, že „chodník spravodlivých je ako jasné svetlo, ktoré svieti čoraz viac až do dokonalého dňa.“
Review and Herald, 25. novembra 1884.

Podrobnejšie si môžete prečítať o pravidlách Williama Millera v článku s názvom William Miller v kategórii Prorocké kľúče.

Pri „našom štúdiu Biblie všetci dobre urobíme, ak budeme dbať na zásady vyložené“ v pravidlách prorockého výkladu „otca Millera“. Roh protestantizmu dostal posvätný dokument, ktorý nazývame Biblia, a zároveň dostal zodpovednosť brániť a presadzovať zásady v ňom obsiahnuté; protestantskému rohu bol takisto daný súbor pravidiel, aby správne rozdeľoval význam a zámer posvätného dokumentu.

Rohu republikanizmu bol daný posvätný dokument, ktorý nazývame Ústavou, a zároveň mu bola zverená zodpovednosť brániť a presadzovať zásady v nej obsiahnuté. Republikánske mu rohu bol tiež daný súbor pravidiel na správne rozlišovanie významu a zámeru tohto posvätného dokumentu. Týmito pravidlami, danými na správne rozlišovanie Ústavy, je Listina práv a tá vo svojich prvých ustanoveniach zakotvuje najdôležitejší účel Ústavy. Prvým dodatkom uvedeným v Listine práv je sloboda náboženstva, prejavu, slova a tlače.

„Kongres nevydá nijaký zákon týkajúci sa zriadenia náboženstva ani zakazujúci jeho slobodné vykonávanie; ani obmedzujúci slobodu slova alebo tlače; ani právo ľudu pokojne sa zhromažďovať a predkladať vláde petície za nápravu krívd.“ Ústava Spojených štátov, dodatok I.

Nedeľný zákon je otvoreným útokom proti prvému článku Ústavy, ktorý zaručuje náboženskú slobodu; tá je nedeľným zákonom odstránená, čím sa označuje koniec Ústavy, koniec Spojených štátov ako šiesteho kráľovstva biblického proroctva a začiatok prenasledovania proti tým, ktorí vtedy ohlasujú posolstvo tretieho anjela mocným volaním. Tí, ktorí ohlasujú mocné volanie tretieho anjela a protestujú proti zničeniu prvého dodatku a Ústavy, sú prenasledovaní tými, ktorí mali chrániť a uplatňovať posvätné zásady, ktoré bránia posvätný dokument, na obranu ktorého boli ustanovení. Toto je ilustrácia chápania a uplatňovania paralelných dejín dvoch rohov zeme podobnej šelmy podobnej baránkovi. Zakladajúci otcovia Ústavy sú paralelou otca Millera. Označenie otec, použité pri Millerovi, sa používa na označenie vodcu, nie pápežského kňaza. Biblia zakazuje nazývať mužov otcami, ak sa vyhlasujú za duchovných vodcov. Milleriti sú pomenovaní po svojom otcovi, ako to býva často zvykom. Nepostrehnúť toto rozlíšenie znamená prehliadnuť časť toho, čo znamená Eliášovo posolstvo, keď obracia srdcia otcov k deťom a naopak.

Spojené štáty v Izaiášovi dvadsiatej tretej kapitole sú šiestym kráľovstvom biblického proroctva a zostávajú ním až dovtedy, kým pri rýchlo sa približujúcom nedeľnom zákone neprevrátia svoju Ústavu. Šieste kráľovstvo vládne sedemdesiat prorockých rokov, čo sú dni jedného kráľa. Kráľovstvom (kráľ je kráľovstvo), ktoré vládlo sedemdesiat rokov, bol Babylon. Počas tých sedemdesiatich rokov bol rohom štátu babylonský vládny systém a rohom cirkvi Chaldejci. Daniel, Šadrach, Měsach a Abednego predstavujú stoštyridsaťštyri tisíc. Oboje rohy aj Boží ľud sú predstavené v Danielovom svedectve. Sedemdesiat rokov zajatia v Babylone boli dňami jedného kráľa, ktoré Izaiáš používa na označenie toho, že prorocké dejiny Spojených štátov a dejiny adventizmu siahajú od roku 1798 až po nedeľný zákon.

Zistenie, že línia prorockých dejín pre oba rohy Spojených štátov nám umožňuje uvažovať o konci i začiatku, pričom dvaja svedkovia rohov slúžia na určenie charakteristiky toho druhého rohu. Veď napokon boli všetky rohy rovnaké. V Danielovi boli rohy, niektoré zlomené, a z tých zlomených rohov vyrastali ďalšie rohy. Niektoré rohy v Danielovi neboli navzájom rovnako veľké a vystúpili neskôr než iné. Pri dvoch rohoch Spojených štátov to tak však nie je. Tieto dva rohy prebiehajú súbežne tými istými dejinami a prinášajú tie isté medzníky, hoci sa navzájom líšia, pokiaľ ide o ich účel. V rámci týchto dejín sú aj výhrady, ktoré je takisto dôležité pochopiť.

Na začiatku adventizmu došlo k zmene od prorockých dejín predstavovaných cirkvou vo Filadelfii k cirkvi v Laodicei. Preto musí na konci nastať zmena od prorockých dejín Laodicey. Zjavenie Ježiša Krista zahŕňa svetlo tohto porozumenia a je súčasťou toho, čo sa v tomto čase odpečatuje.

A „po uplynutí sedemdesiatich rokov“ bude pápež „spievať“ a na „zabudnutú“ „smilnicu“ sa rozpomenú. Je „pripomenutá“ pri nedeľnom zákone, kde ide o otázku medzi uctievaním slnka a uctievaním dňa, ktorý Boží zákon prikázal ľudstvu „pripomínať si“.

V tomto článku sme ukázali, že dejiny sedemdesiatročnej vlády Babylonu sú predobrazom dejín Spojených štátov od roku 1798 až po nedeľný zákon. V predchádzajúcom článku a často aj v Habakukových tabuľkách poukazujeme na to, že zajatie v Egypte a vyslobodenie z neho je takisto predobrazom dejín Spojených štátov a Božieho ľudu. Tieto štyri dejinné línie Babylonu, Egypta, adventizmu a Spojených štátov nie sú jedinými líniami, ktoré možno na tieto línie vztiahnuť, no keď na tieto štyri línie uplatníme pravidlo prvej zmienky, je to úplne ohromujúce. Tento článok uzavriem jedným jednoduchým a čiastočným príkladom toho, čo mám na mysli a v čom zamýšľam pokračovať, keď sa neskôr budeme ďalej zaoberať dejinami Izaiáša dvadsiatej tretej kapitoly.

Dejiny Babylona majú na začiatku obráteného kráľa a na konci bezbožného kráľa. Nezáleží na tom, či by to bol Biden alebo Trump, lebo kniha Daniel učí, že je to Boh, kto ustanovuje vládcov a zosadzuje ich. O každom vodcovi, demokratickom alebo republikánskom, v čase nedeľného zákona si možno byť istý tým, že je to bezbožný vodca. Nabuchodonozor bol Babylon, bol tyranom Babylona, ochotným uvrhnúť troch dobrých mužov do ohňa. No napokon bol obrátený k Danielovmu Bohu. Tak to však nebolo s posledným vodcom, Balsazárom. Bol to bezbožný kráľ. Spojené štáty sa v proroctve začínajú ako baránok, symbol Krista a Jeho obete za ľudstvo. Na konci budú Spojené štáty hovoriť ako drak. Zmena od Krista k satanovi v tejto dejinnej línii je znázornená rozdielom medzi Nabuchodonozorom a Balsazárom.

„Belšaccar dostal mnohé príležitosti poznať a konať Božiu vôľu. Videl, ako bol jeho starý otec Nabuchodonozor vyhnaný zo spoločnosti ľudí. Videl, ako mu Ten, ktorý mu ju dal, odňal rozum, ktorým sa pyšný panovník chválil. Videl kráľa vyhnaného z jeho kráľovstva a urobil sa spoločníkom poľnej zveri. No Belšaccarova láska k zábave a sebavelebeniu vymazala ponaučenia, na ktoré nikdy nemal zabudnúť; a dopúšťal sa hriechov podobných tým, ktoré priviedli na Nabuchodonozora zjavné sudy. Premárnil príležitosti, ktoré mu boli milostivo poskytnuté, a zanedbal využiť možnosti, ktoré mal na dosah, aby sa oboznámil s pravdou. „Čo mám robiť, aby som bol spasený?“ bola otázka, ktorú tento veľký, ale nerozumný kráľ ľahostajne obišiel.“ Bible Echo, 25. apríla 1898.

Všimnite si, že bezbožný Belšaccar bol bláznivým kráľom. Postihol ho ten istý súd ako jeho otca Nabuchodonozora, lebo oba sudy boli predstavené ako „sedem časov“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika. Nabuchodonozor bol na poliach a žil ako zviera dvetisícpäťstodvadsať dní, čo je sedem biblických rokov, a súd nad jeho synom Belšaccarom, ktorý bol napísaný na stene, takisto predstavuje dvetisícpäťstodvadsať. Rozdiel bol v tom, že súd nad Nabuchodonozorom ho obrátil a urobil z neho múdreho kráľa, zatiaľ čo súd nad Belšaccarom prišiel na bláznivého kráľa.

„Na posledného vládcu Babylonu, tak ako predobrazne na jeho prvého, prišiel rozsudok božského Strážcu: ‚Ó kráľ, ... teba sa hovorí: Kráľovstvo od teba odišlo.‘ Daniel 4:31.“ Proroci a králi, 533.

Nápis na stene pre posledného prezidenta je prvý dodatok, ktorý označuje „stenu“ oddelenia cirkvi od štátu, čomu posledný pochybý kráľ nerozumie. „Sedem časov“ z Levitika dvadsaťšesť predstavuje „rozptýlenie ľudu“, ktoré vykoná severný kráľ pri nedeľnom zákone. Toto rozptýlenie je národnou skazou, ktorá nasleduje po nedeľnom zákone. Šiesty národ zabudol na poučenia svojich otcov zakladateľov, ktorí spísali Ústavu, aby chránila nielen pred skazenou cirkvou, ale aj pred tyranskými európskymi kráľmi, s ktorými smilnila skazená žena. Otcovia zakladatelia predstavujú tých, ktorí zavrhlí pápežstvo a európskych kráľov, lebo z vlastnej skúsenosti po vyjdení z rozptýlenia tisícdvadsošesťdesiatich rokov pápežskej temnoty vedeli, že ochrana pred takýmto druhom tyranie musí byť ústredným prvkom ich novej Ústavy. Boli múdrymi otcami, boli podobní baránkovi, no s posledným otcom tomu tak nebude, lebo bude hovoriť ako drak. Otcovia vyšli z rozptýlenia a syn sa vracia späť do rozptýlenia. Tyranom je v oboch prípadoch prvé pápežstvo a posledné pápežstvo.

Symbolom súdu nad Nabuchodonozorom, prvým kráľom, a nad posledným kráľom Balsazárom bolo „sedemnásobné“ rozptýlenie z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly. Nabuchodonozor ho prežil a Balsazár ho mal napísané na stene ako svoj epitaf práve v tú noc, keď zomrel. Symbolom republikánskeho rohu na jeho počiatku bolo jeho vyslobodenie z poroby kráľa severu a symbolom republikánskeho rohu na jeho konci je zajatie spôsobené kráľom severu. Nedeľný zákon je „práve tá noc“, keď zomiera ako šieste kráľovstvo biblického proroctva. Vo všetkých štyroch ilustráciách — Balsazár, Nabuchodonozor a začiatok i koniec republikánskeho rohu — je dvadsaťpäť dvadsať z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly, symbolom predstaveným na začiatku i na konci. To predstavuje podpis Alfý a Omegy.

Prvým „časovým proroctvom“, ktoré William Miller objavil, bolo dvadsaťpäťstoročie z Levitikusu dvadsaťšesť. Bol to prvý kameň v základe, ktorý Ježiš položil prostredníctvom Millerovho diela. Bola to tiež prvá základná pravda, ktorú adventizmus v roku 1863 odložil bokom. Keď boli všetky Millerove kamene pravdy vložené do základu, tieto pravdy boli znázornené na dvoch tabuliach Habakuka, ktorými sú priekopnícke mapy z rokov 1843 a 1850. Tieto dve tabule predstavujú zmluvný vzťah medzi Bohom a Jeho pomenovaným ľuďom tak, ako dve tabule Desatora predstavovali zmluvu so starovekým Izraelom.

Na konci laodicejského adventizmu, keď bude pri nedeľnom zákone vyvrhnutý z úst Pána, písmom na stene sú tie dva posvätné priekopnícke grafy. Grafy, ktoré nedokážu čítať, lebo odmietli prijať úžitok z výstražného posolstva na počiatku svojich dejín...

Finančná kríza roku 1837 v Spojených štátoch bola zložitou udalosťou, ktorú vyvolala kombinácia hospodárskych faktorov, politik a špekulatívnych aktivít.

Špekulatívna bublina: V rokoch, ktoré predchádzali roku 1837, nastal špekulatívny rozmach v oblasti pôdy a investícií, čiastočne podnietený expanziou krajiny smerom na západ. Špekulácie s pôdou, najmä na západnej hranici osídlenia, viedli k nafúknutiu cien pôdy a k nadmernému

zadlžovaniu.

Ľahký úver a špekulatívne požičiavanie: Banky a finančné inštitúcie poskytovali veľké objemy úverov a pôžičiek, často bez primeraného zabezpečenia. Tento ľahký prístup ku kreditu prispel k špekulatívnej horúčke a zvýšil riziká finančnej nestability.

Nadmerné rozširovanie bánk: Banky rýchlo rozširovali svoje operácie a často vydávali viac papierových peňazí (bankoviek), než mali kovovej hotovosti (zlata a striebra) na ich krytie. Táto prax, známa ako „wildcat banking“, viedla k nadbytku neregulovanej a nespoľahlivej meny v obehu.

Jacksonova hospodárska politika: Politika prezidenta Andrewa Jacksona zohrala úlohu pri prehlbení krízy. V roku 1836 vydal obehník Specie Circular, ktorý vyžadoval, aby sa verejné pozemky kupovali za tvrdú menu (zlato a striebro), a nie za papierové peniaze. To viedlo k náhlemu úsiliu vymieňať bankovky za kovové peniaze, čo spôsobilo finančné napätie a bankové krachy.

Medzinárodné faktory: Krízu v Spojených štátoch ovplyvnili aj medzinárodné hospodárske podmienky. Pokles britského hospodárstva, významného obchodného partnera Spojených štátov, viedol k zníženiu dopytu po americkom tovare a exporte. To následne zasiahlo americké podniky a prispelo k hospodárskym ťažkostiam.

Panika a návaly na banky: V máji 1837 viedol rad finančných otrasov vrátane bankových krachov a obmedzenia úverov k panike medzi investormi a vkladateľmi. Táto panika vyvolala vlnu návalov na banky a prudké obmedzenie úverov.

Zúženie peňažnej zásoby: Keď banky zlyhávali a úvery sa sprísňovali, celková peňažná zásoba v hospodárstve sa výrazne zmenšovala. Toto zúženie peňažnej zásoby zhoršovalo hospodárske ťažkosti a prehlbovalo recesiu. Spojenie týchto faktorov viedlo k ťažkému hospodárskemu úpadku, ktorý sa vyznačoval bankovými krachmi, nezamestnanosťou, zníženými spotrebiteľskými výdavkami a celkovou hospodárskou depresiou.

„Nemáme sa čoho báť do budúcnosti, iba ak by sme zabudli na cestu, po ktorej nás Pán viedol, a na Jeho učenie v našich minulých dejinách.“ Life Sketches, 196.